

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 12 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący - SSR Magdalena Głogowska

Protokolant: Patrycja Frątczak

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2016 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

- o zapłatę (16529.43 PLN)

I. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda A. S. kwotę 14.000 zł (czternastu tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 05 marca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda A. S. kwotę 3.272,90 zł (trzech tysięcy dwustu siedemdziesięciu dwóch złotych i dziewięćdziesięciu groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 186 zł (stu osiemdziesięciu sześciu złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych odpowiadających zakresowi uwzględnionego powództwa;

V. nakazuje pobrać od powoda A. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 33,02 zł (trzydziestu trzech złotych i dwóch groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych odpowiadających zakresowi oddalonego powództwa.

UZASADNIENIE WYROKU W POSTĘPOWANIU ZWYKŁYM

Pozwem złożonym w dniu 18 lutego 2015 r. powód A. S. reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda kwoty **16.529,43 zł** z odsetkami ustawowymi od dnia 05 marca 2012 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa według norm przepisanych.

Uzasadniając powództwo wskazano, że powód, legitymowany czynnie na podstawie umowy cesji, dochodzi uzupełniającego odszkodowania z tytułu dobrowolnego ubezpieczenia autocasco (AC), w związku ze szkodą z dnia 29 stycznia 2012 r., za którą odpowiedzialność gwarancyjną ponosi pozwana. Wyplacona przez pozwaną kwota odszkodowania (10.700 zł) nie pokrywa szkody. Powód dochodzi różnicy pomiędzy wysokością kosztów naprawy, które niezależny rzeczoznawca wycenił na kwotę 27.229,43 zł a kwotą mu wypłaconą (10.700 zł).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym pozwana (...) Spółka Akcyjna w W. reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, że w pojeździe miała miejsce szkoda całkowita, gdyż koszty naprawy przekroczyłyby 70% wartości pojazdu, a zgodnie z treścią OWU odszkodowanie ustala się wtedy w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania pomniejszonej o wartość pozostałości. Z ostrożności pozwana zakwestionowała także wyliczone przez powoda koszty naprawy.

Z uwagi na zakwestionowanie przez pozwaną legitymacji czynnej powoda (k. 76), powód przedłożył stosowną umowę cesji (k. 122-123).

Stanowiska stron zostały podtrzymane.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku zdarzenia z dnia 29 stycznia 2012 r. uszkodzeniu uległ należący do powoda samochód V. (...) o nr rej. (...) ubezpieczony z tytułu dobrowolnego ubezpieczenia autocasco w pozwanej spółce. W dniu 01 lutego 2012 r. pozwana potwierdziła fakt zgłoszenia szkody. W lutym 2012 r. pozwana przyznała powodowi odszkodowanie w kwocie 10.700 zł, które następnie wypłaciła. Pozwana uznała, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona, gdyż przewidywane koszty przekraczają jego wartość, w związku z czym przyjęła szkodę całkowitą ustalając różnicę pomiędzy wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym (45.200 zł) a wartością pojazdu uszkodzonego (34.500 zł). Powód nie zgodził się z wysokością przyznanego mu odszkodowania i zasięgnął opinii niezależnego rzeczoznawcy, który wycenił koszty naprawy na kwotę 27.229,43 zł, a wartość pojazdu na kwotę 48.000 zł. Pismem z dnia 30 października 2012 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty uzupełniającego odszkodowania w kwocie 16.529,43 zł, lecz pozwana podtrzymała swoje stanowisko.

Bezsporne, a nadto dowód:

- umowa ubezpieczenia k. 7-11, kosztorys k. 12-20, pismo pozwanej z 13.02.2012 r. k. 21-22, decyzja z dnia 24.02.2012 r. k. 23 i z dnia 05.03.2012 r. k. 24 o przyznaniu odszkodowania, wezwanie do zapłaty k. 26-27, opinia prywatna z wyceną wartości pojazdu i kosztów naprawy k. 28-40, opinia prywatna po naprawie k. 42-43,

- akta szkodowe w tym: zgłoszenie szkody k. 108-110, pismo pozwanej z potwierdzeniem przyjęcia zgłoszenia szkody k. 69, notatka urzędowa policji k. 70, protokół oględzin k. 70-72, materiał fotograficzny k. 73-86v i 92-105v, potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego k. 106-107, wyliczenie szkody k. 87, kosztorys k. 88-91, pisma pozwanej z dnia 13.02.2012 r. k. 60-60v, 61, umowa ubezpieczenia k. 50-51v, decyzja o przyznaniu odszkodowania k. 49 i 40 (początkowo potrącono udział własny, a w wyniku interwencji ustalono brak podstaw do zastosowania udziału własnego i dopłacono potrąconą kwotę), odwołanie k. 46-46v, pismo pozwanej z dnia 12.03.2012 r., kalkulacja i wycena prywatna k. 29-32v, 7-9v, wezwanie do zapłaty k. 5-6.

W dniu 11 lutego 2015 r. pomiędzy cedentem (...) Bank (...) S.A. we W. a cesjonariuszem - powodem została zawarta umowa cesji, mocą której cedent przeniósł na cesjonariusza wierzytelność do dochodzenia uzupełniającego odszkodowania z tytułu szkody z dnia 29 stycznia 2012 r. dotyczącej pojazdu marki V. (...) stanowiącego własność cedenta.

Dowód: umowa cesji k. 123.

Koszt naprawy pojazdu powoda z zastosowaniem, w oparciu o uregulowania OWU, cen oryginalnych części zamiennych, średnich stawek za roboczogodzinę w zakładach serwisowych z okresu powstania szkody i rodzaju lakieru zastosowanego w pojeździe **wynosił w styczniu 2012 r. 48.319,75 zł. Wartość rynkowa pojazdu w stanie przed szkodą**, z uwzględnieniem korekty z tytułu pierwszej rejestracji, wyposażenia dodatkowego, przebiegu i wcześniejszych uszkodzeń, **wynosiła na dzień 29 stycznia 2012 r. 44.100 zł, a wartość pojazdu w stanie uszkodzonym 19.400 zł. Różnica wartości pojazdu przed i po szkodzie to kwota 24.700 zł i tyle wynosi szkoda** w pojeździe w wyniku zdarzenia z dnia 29 stycznia 2012 r., **będąca** zgodnie z § 22 ust. 8 OWU AC **szkodą całkowitą.**

Dowód: opinia biegłego k. 140-158, OWU AC k. 77- 82v, 100- 105v (§22 ust. 8 pkt 1-4 OWU k. 81 i 104).

Szkodą całkowitą jest uszkodzenie pojazdu w takim zakresie, że koszty naprawy ustalone wg zasad określonych w § 22 ust. 8 pkt 3 OWU przekraczają 70 % wartości pojazdu. W razie powstania szkody całkowitej odszkodowanie ustala się w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania pomniejszonej o wartość pozostałości. Koszt naprawy pojazdu stanowiący podstawę do określenia szkody całkowitej, nie będący podstawą do wypłaty odszkodowania, ustala się na podstawie wyceny ubezpieczyciela wg systemu Audatex lub Eurotax, z uwzględnieniem podatku VAT, z zastosowaniem norm czasowych napraw określonych przez producenta pojazdu, stawek za roboczogodzinę wg maksymalnych cen usług na terenie działania jednostki ubezpieczyciela likwidującej szkodę, a także cen materiałów lakierniczych i normalistów zawartych w systemach Audatex lub Eurotax. Koszt naprawy porównuje się do wartości brutto pojazdu.

Dowód: § 22 ust. 8 pkt 1-4 i § 4 pkt 14 OWU AC k. 77v, 81, 100, 104.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Podstawę prawną żądania strony powodowej stanowią przepisy art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanej spółki odszkodowania uzupełniającego za szkodę powstałą w jego majątku w wyniku uszkodzenia pojazdu w następstwie zdarzenia objętego dobrowolnym ubezpieczeniem autocasco.

Powód dołączył do akt dowód zawarcia umowy przelewu wykazując, że jest czynnie legitymowany w niniejszej sprawie (k. 123).

Odpowiedzialność gwarancyjna pozwanej za przedmiotową szkodę nie była w niniejszej sprawie kwestionowana, gdyż ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie w tzw. kwocie bezspornej. Sporną pozostawała natomiast kwota należnego powodowi odszkodowania.

Zgodnie z treścią art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

W myśl art. 805 § 2 pkt 1 k.c., świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

W myśl przepisu art. 817 § 1 k.c., ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku.

Spór stron koncentrował się wokół tego, czy szkoda doznana przez powoda jest równa kosztom naprawy pojazdu (o to wnosił powód), czy też w sprawie ma miejsce szkoda całkowita, co oznacza, że szkodą jest różnica pomiędzy wartością pojazdu sprzed szkody a wartością pozostałości (taką szkodę przyjął pozwany) i w zależności od ustaleń, jaka jest wysokość owej szkody.

Aby rozstrzygnąć spór, sąd zasięgnął wiedzy specjalnej powołując biegłego sądowego, który zapoznał się z materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy, w tym aktach szkodowych, dokonał analizy obu przedstawionych w sprawie kalkulacji, pochodzących od stron i noszących walor dokumentów prywatnych, porównał zastosowane metody i dokonał ustaleń własnych. Opinia wydana w rezultacie pracy biegłego jest w ocenie sądu jasna, spójna, rzeczowa, wyczerpująca i należyście uzasadniona. W pełni odpowiada na zadane przez sąd pytania, uwzględnia zapisy ogólnych warunków umowy AC, wskazuje zarówno wysokość kosztów naprawy, jak i wartość pojazdu przed i po szkodzie. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, by kwestionować wiadomości specjalne biegłego, jak i rzetelność wyniku jego pracy. Strony, którym doręczono odpis opinii z pouczeniem o prawie ustosunkowania się do jej treści nie wniosły

żadnych zastrzeżeń. Sąd orzekający uznaje sporządzoną opinię za w pełni przydatną do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a jej ustalenia przyjmuje za własne, co znalazło wyraz w sporządzonym stanie faktycznym.

Sąd przyjął za biegłym, że wartość pojazdu przed szkodą (44.100 zł) była niższa niż koszt jego serwisowej naprawy (48.319,75 zł), co sprawia, że zaktualizowała się przesłanka do przyjęcia szkody całkowitej, a zatem wysokością szkody jest różnica pomiędzy wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym (44.100 zł) a wartością pozostałości (19.400 zł). Co za tym idzie, szkoda, za którą odpowiada pozwana z tytułu dobrowolnego ubezpieczenia autocasco, wynosi 24.700 zł. Mając na uwadze, że powodowi wypłacono łącznie 10.700 zł, należne powodowi odszkodowanie uzupełniające wynosi 14.000 zł (24.700 zł – 10.700 zł = 14.000 zł).

Z powyższych względów orzeczono, jak w pkt I sentencji.

Zasadne okazało się również roszczenie o odsetki ustawowe (a od dnia 01.01.2016 r. odsetki ustawowe za opóźnienie) od kwoty należności głównej. Uwzględniając, że ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a w dniu 01 lutego 2012 r. pozwana potwierdziła fakt zgłoszenia szkody, zatem żądana przez powoda data początkowa odsetek (05.03.2012 r.) jest w pełni zasadna. Podstawę prawną odsetek stanowią przepisy art. 481 §§ 1 i 2 k.c., w myśl których jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (a wcześniej, do 31 grudnia 2015 r., odsetki ustawowe).

W zakresie przenoszącym wysokość ustalonej w niniejszej sprawie szkody, a zatem w odniesieniu do kwoty 2.529,43 zł powództwo podlegało oddaleniu (pkt II sentencji).

Orzekając o kosztach procesu (pkt III wyroku) sąd miał na względzie wyrażoną w art. 98 §§ 1 i 3 k.p.c. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz fakt, że powód wygrał w około 85 % (14.000 zł : 16.529,43 zł = 84,69 %), co uzasadniało stosunkowe rozdzielenie kosztów, zgodnie z dyspozycją art. 100 zd. pierwsze k.p.c.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły 4.274 zł, na co składały się następujące kwoty: 857 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu (k. 70), ustalonej na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, 2.400 zł za zastępstwo procesowe radcy prawnego - § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 6), a także pobrana od powoda zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 1.000zł (k. 134).

Na koszty procesu poniesione przez pozwaną złożyła się kwota 2.400 zł tytułem wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika, ustalona w stawce minimalnej na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, albowiem wydatku w postaci opłaty skarbowej od pełnomocnictwa ta strona nie wykazała.

Ustalając, że powodowi należy się 85 % z kwoty 4.274 zł (3.632,90 zł), a pozwanej 15 % z kwoty 2.400 zł (360 zł), zatem, po dokonaniu stosunkowego rozdzielenia kosztów zasądzono od pozwanej na rzecz powoda różnicę wynoszącą 3.272,90 zł (pkt III sentencji).

Zaliczka uiszczona przez powoda nie wystarczyła na pokrycie pełnego wynagrodzenia biegłego, które wyniosło 1.219,02 zł (k. 167).

W pkt IV i V wyroku orzeczono o nieuiszczonych kosztach sądowych, które zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu winien ponieść przegrywający (art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. i art. 100 k.p.c.), a zatem powód w około 15 % i pozwana w około 85 %. Koszty

te stanowi brakująca część wydatków na opinię biegłego (219,02 zł) i nakazano pobrać ją częściowo od pozwanej (186 zł) – pkt IV wyroku, a częściowo od powoda (33,02 zł) – pkt V wyroku, w obu przypadkach na rzecz Skarbu Państwa, gdyż to Skarb Państwa jest wierzycielem z tytułu wskazanych kosztów.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować sporządzenie uzasadnienia,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. wykonać pkt 3 zarządzenia k. 169 po nadejściu zwrotki i przedłożyć do uprawomocnienia wynagrodzenia biegłego,
4. akta przedłożyć Przewodniczącej Wydziału ze środkiem zaskarżenia i ZPO, ew. po trzech tygodniach od doręczeń w razie braku środka zaskarżenia.

18 lipca 2016 r.

SSR M. G.